

Arrest

nr. 207 399 van 31 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 7 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VELDEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 19 juni 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [N.S.],

voornaam: [M.]

[...]

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 19/07/2017.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

□ 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Bovendien, haar intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Zij kan naar haar land terugkeren om een visum te krijgen (vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Noteren we ook dat: Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij onderbouwt het middel als volgt:

Art. 8 van dit verdrag stelt dat:

[...]

Zoals hoger reeds aangehaald heeft verzoekster een stabiele leefsituatie uitgebouwd in België.

Zij heeft gedurende geruime tijd een stabiele relatie met Dhr. [...] met wie zij zou trouwen.

Verzoekster woont momenteel dan ook samen, c.q. in bij haar verloofde.

Verzoekster beschikt over een vaste verblijfplaats. Indien verzoekster zou gedwongen worden terug te keren naar haar land van herkomst, heeft zij niets van dit alles.

Verzoekster heeft er geen werk, noch een dak boven zijn hoofd, noch familie. Verzoekende partij zou er derwijze de jure en defacto geen opvang hebben.

Overeenkomstig alinea 2 van artikel 8 EVRM is geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover dit bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is. Artikel 23 G.W. waarborgt bovendien het recht op een menswaardig leven.

De inmenging op deze rechten is in deze dan ook geenszins gerechtvaardigd.

De thans bestreden beslissing is hoegenaamd niet proportioneel, daar de thans bestreden beslissing een inperking betekent van de fundamentele mensenrechten van verzoekster die niet noodzakelijk is in onze 'democratische samenleving'. Bovendien worden niet alleen de fundamentele mensenrechten van verzoekster met voeten getreden maar ook deze van Dhr. [...] zijnde een Belgisch Burger die een stabiele samenlevingsvorm wenst met verzoekster, hetwelk hem thans wordt geweigerd en onmogelijk gemaakt, minstens bijzonder bemoeilijkt. Geen enkele garantie bestaat dat verzoekende partij bij het voorgestelde "tijdelijke verwijdering" zondermeer naar haar levenspartner kan/mag terugkomen, noch de tijdspanne binnen dewelke dit gerealiseerd kan worden.

Bij de toetsing aan de proportionaliteitsvoorwaarde dient een afweging te worden gemaakt tussen enerzijds het belang van de uitoefening van het mensenrecht, neergelegd in artikel 8-11 EVRM, en anderzijds het belang met het oog waarop die uitoefening van het mensenrecht mag worden beperkt. Om te beoordelen of aan deze voorwaarde is voldaan, heeft het EHRM een aantal criteria ontwikkeld: de aan de beperkende handeling, maatregel of norm ten grondslag liggende motieven moeten 'relevant and sufficient' zijn, terwijl met noodzakelijkheid wordt bedoeld dat er sprake dient te zijn een 'pressing social need'.

Dit betekent dat de inbreuk proportioneel moet zijn aan het nagestreefde doel.

De hoofdcriteria die hieruit kunnen worden gedestilleerd zijn 'noodzakelijkheid' en 'evenredigheid'; de inbreuk moet dringend nodig zijn en in evenredige verhouding staan tot het doel dat wordt nagestreefd. Het noodzakelijkheids criterium houdt in dat een beperkende handeling, maatregel of norm enkel als noodzakelijk kan worden aangemerkt wanneer deze is ingegeven door een 'dringende maatschappelijke behoefte', die in overeenstemming is met de vereisten van een democratische samenleving.

Het evenredigheidsbeginsel dient opgevat te worden als het gebruik van middelen dat niet verder mag gaan dan hetgeen de omstandigheden vereisten.

Beoordeeld moet worden of de mensenrechtenbeperking 'proportionate', oftewel evenredig is ten opzichte van het belang dat met de beperking wordt gediend; met andere woorden wordt beoordeeld of er sprake is van een 'fair balance' tussen de vrijheidsrechten van een individueel persoon en het algemeen belang van de samenleving.

In casu is het flagrant duidelijk dat de thans genomen (tijdelijke) verwijdering, buiten iedere proportie is temeer vastgesteld moet worden dat er uiterlijk tegen 18 augustus 2017 duidelijkheid zal zijn of de huwelijksdatum van verzoekende partij en Dhr. [...] kan worden vastgelegd teneinde hun huwelijk finaal voltrokken te weten."

2.1.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven, is in wezen een feitenkwestie.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij of zij zich beroept.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating, gelet op het gegeven dat verzoeksters verblijf in België steeds illegaal of precair is geweest. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te

laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als de immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de Staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de Staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

Verzoekster geeft aan zich te beroepen op een gezinsleven met haar partner, een Nederlandse onderdaan. Verder lijkt zij zich eveneens te beroepen op een privéleven in België, nu zij voorhoudt in dit land een “*stabiele leefsituatie*” te hebben uitgebouwd.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met verzoeksters relatie met een Nederlandse man en haar intentie om met deze man in het huwelijk te treden. Er wordt echter gesteld dat een intentie om te huwen verzoekster niet automatisch een recht op verblijf geeft. Er wordt geoordeeld dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. Hierbij wordt aangegeven dat verzoekster kan terugkeren naar haar herkomstland om, van zodra zij de toelating krijgt om te huwen en er een huwelijksdatum is vastgelegd, aldaar het vereiste visum te verkrijgen om in dit land in het huwelijk te treden en/of aldaar de vereiste binnenkomst- en

verblijfsdocumenten te verkrijgen. Daarnaast heeft verweerder geoordeeld dat verzoeksters in België opgebouwde privéleven de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet doet optreden, omdat dit is opgebouwd tijdens een precair en illegaal verblijf en zij geen enkele verwachting kon hebben haar privéleven hier te mogen uitbouwen.

Het door verzoekster voorgehouden gezins- en privéleven in België werd in de bestreden beslissing dus in rekening gebracht en hieromtrent werd een belangenafweging doorgevoerd.

In het licht van verzoeksters precaire dan wel illegale verblijfssituatie in België dienden zij en haar partner te weten dat het ingeroepen gezinsleven in België vanaf het begin evenzeer precair was. Verzoekster blijft in haar middel volledig in gebreke toe te lichten waarom haar band met haar Nederlandse partner getuigt van een zeer uitzonderlijke omstandigheid die maakt dat zij zich in deze situatie toch kan beroepen op de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Zij toont niet aan dat het voorgehouden gezinsleven enkel in België mogelijk is, en niet in haar herkomstland. Zij brengt geen concrete hinderpalen naar voor die haar partner dan zouden verhinderen om haar te volgen naar het herkomstland. Er blijkt evenmin dat een tijdelijke scheiding van de Nederlandse partner om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving, en waarbij verzoekster diende terug te keren naar haar herkomstland in afwachting van een toelating om te huwen en van het verkrijgen van een visum vanaf het ogenblik dat er een huwelijksdatum is vastgesteld, in casu strijdig is met artikel 8 van het EVRM. Tijdens deze tijdelijke scheiding kunnen de partners contacten onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Er blijkt ook niet dat de Nederlandse partner verzoekster niet kan vergezellen of haar niet tijdelijk kan komen bezoeken in haar land van herkomst.

Verzoekster betoogt dat er uiterlijk op 18 augustus 2017 duidelijkheid zou moeten zijn omtrent de al dan niet toelating om te huwen en de vraag of er een huwelijksdatum mag worden vastgesteld, en bijgevolg de bestreden beslissing disproportioneel is. Verzoekster betwist evenwel niet dat zij in illegaal verblijf was en niet blijkt dat zij enige gerechtvaardigde verwachting kon hebben in dit land een gezins- of familieleven te mogen opbouwen. Zij bevestigt verder met haar betoog net dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, met name op 19 juni 2017, op relatief korte termijn duidelijkheid zou komen omtrent de vraag of er, na het onderzoek schijnhuwelijk, al dan niet toelating zou volgen om in het huwelijk te treden in België. Indien er dus daadwerkelijk sprake is van een duurzame partnerrelatie die beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, kon dus op relatief korte termijn een huwelijksdatum worden vastgesteld en kon verzoekster volgens de thans bestreden beslissing een visum verkrijgen om terug te keren naar België om hier te huwen. Verzoekster ontkracht dit motief niet en brengt geen argumenten naar voor die hierover anders kunnen doen oordelen. Er blijkt, in het licht van hetgeen voorafgaat, niet dat een tijdelijke scheiding problematisch hoeft te zijn.

Verzoekster overtuigt dus niet dat als gevolg van de thans bestreden beslissing een effectief gezinsleven onmogelijk of bijzonder moeilijk wordt gemaakt. Te meer waar, zo wordt herhaald, op geen enkele wijze blijkt dat het gezinsleven enkel in België mogelijk zou zijn.

Er blijkt ook geenszins dat op dit punt in de bestreden beslissing effectieve garanties dienden te worden geboden, wat betreft de terugkeer en het tijdstip van de terugkeer. Al was het ook maar omdat de mogelijkheid tot terugkeer ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing samenhang met de uitkomst van het onderzoek of het voorgenomen huwelijk al dan niet een schijnhuwelijk is.

Verzoekster betoogt nog dat ze bij een terugkeer naar haar herkomstland geen vaste verblijfplaats zal hebben. Ze stelt er geen werk, geen dak boven haar hoofd en geen familie te hebben en er dus geen opvang te kunnen genieten. Verzoekster beperkt zich op dit punt evenwel tot louter algemene en blote beweringen. Er dient te worden benadrukt dat verzoekster het grootste gedeelte van haar leven in haar herkomstland heeft doorgebracht en zij tijdens een interview op 8 maart 2016 nog verklaarde twee zonen te hebben in Kinshasa. Er liggen geen concrete aanwijzingen voor dat dit dan niet langer het geval is en verzoekster niet tijdelijk bij haar zonen terecht kan. Evenmin blijkt dat verzoekster niet langer kan werken in haar herkomstland of aldaar geen overige inkomsten kan genieten om in haar levensbehoeften te voorzien.

Een disproportionaliteit tussen verzoeksters persoonlijke en familiale belangen en het algemene belang wordt niet concreet aannemelijk gemaakt. Verzoeksters partner maakt verder niet het voorwerp uit van de bestreden beslissing, zodat niet blijkt dat zijn belangen concreet dienden of dienen te worden afgewogen. Er blijkt ook niet dat deze afweging dan verschillend zou (moeten) zijn.

Door een loutere algemene verwijzing naar haar stabiele leefsituatie maakt verzoekster verder nog niet aannemelijk dat zij, los van haar relatie met haar partner, hechte en duurzame banden met België heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming kunnen vallen van artikel 8 van het EVRM. Zij betwist ook niet dat haar verblijf in België steeds precair dan wel illegaal was, waardoor zij geen enkele verwachting kon hebben hier een privéleven te kunnen uitbouwen. Hierboven werd ook reeds vastgesteld dat verzoekster niet overtuigt met haar bijzonder algemene en ongestaafde betoog dat zij nergens meer terecht kan in haar herkomstland of zij aldaar niet opnieuw kan leven. In het licht van deze gegevens, en gelet op de rechtspraak van het EHRM zoals aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt niet dat verzoekster zich, wat haar privéleven betreft, dienstig kan beroepen op de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

In de thans voorliggende omstandigheden maakt verzoekster niet aannemelijk dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gehandeld met miskenning van artikel 8 van het EVRM. In het verlengde van de gedane vaststellingen blijkt ook in geen geval een schending van het recht op een menswaardig leven zoals vervat in artikel 23 van de Grondwet.

Waar verzoekster doorheen haar uiteenzetting verwijst naar artikel 11 van het EVRM, stelt de Raad vast dat zij geenszins op concrete wijze uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing voormeld artikel schendt zodat, in de mate dat zij de schending ervan wenst aan te voeren, dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel.

Zij licht het middel als volgt toe:

"De beslissing van verweerder is gesteund op een motivering die NIET beantwoordt aan de realiteit en die NIET draagkrachtig is.

Alvorens het verblijfsrecht te weigeren moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland. (www.vreemdelingenrecht.be)

De materiële motiveringsplicht houdt in "dat beslissingen van de uitvoerende macht gedragen moeten worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn en die daarom, naar aanleiding van het legaliteitstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd." (P. Van Orshoven, "De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen", R.W. 1991-92, 488; R.v.St., o.a. 13 juni 1974, nr. 16.468, Claeys, Arr. R.v.St., 1974, 648; 7 maart 1961, nr. 8.477, Gemeente Schoten, Arr. R.v.St., 1961, 256; A. Mast, A. Alen en J. Dujardin, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1989, 636-638.)

Dit heeft drie met elkaar onlosmakelijk verbonden verplichting tot gevolg : "de motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn, zij moeten beantwoorden aan de realiteit, ten slotte moeten zijn 'draagkrachtig' zijn, d.i. de beslissing effectief verantwoorden." (P. Van Orshoven, "De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen", R.W. 1991-92, 488; J. In 't Veld en N. Koeman, Beginselen van behoorlijk bestuur, 1985, 38 en 99-100.)

De juiste motivering moet worden opgevat als een resultaatsverbintenis. (P. Van Orshoven, "De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen", R.W. 1991-92, 488; Gedr.St., Senaat, B.Z. 1988, nr. 215-3, verslag van de commissie, 18.)

In casu werd de materiële motiveringsplicht van verweerder geschonden aangezien de motivering van verweerder niet gebaseerd is op motieven die aan de realiteit beantwoorden.

Verweerder heeft niet de relationele toestand van verzoekster nagezien.

Bovendien kan men bezwaarlijk stellen dat in deze sprake is van een redelijke of proportionele beslissing (zie supra).

Door een zo ver strekkende beslissing te nemen nl. een gedwongen terugkeer naar het land van herkomst ingevolge het bevel voor verzoekster om het grondgebied te verlaten, zonder enige afweging te maken van de ernst van de gevolgen daarvan voor het gezinsleven, heeft de bestreden beslissing duidelijk het redelijkheidsbeginsel en de proportionaliteit geschonden.

Hoewel artikel 8 van het EVRM niet van openbare orde is, staat zij als hogere norm boven de Vreemdelingenwet.

De algemene stelling in de Rechtspraak van de Raad van State is dat een "rechtmatige" toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, niet volstaat (zie o.a. Raad van State - 210.029 - 22-12-2010).

De toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissingen, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, moet getoetst worden aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM.

Uit de overwegingen van het bestreden besluit blijkt niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de verwerende partij in haar beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partijen en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar verloofde anderzijds.

Het volstaat niet daartoe te stellen dat de verzoekende partijen zich tijdelijk kan verwijderen van het grondgebied om een visum aan te vragen en dat noch de formele motiveringsplicht noch artikel 8 van het EVRM een nadere motiveringsplicht omvatten.

De verwijzing naar deze mogelijkheid toont immers geen onderzoek aan naar de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven door een verwijdering."

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Wat betreft de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en het daarmee samenhangende proportionaliteitsbeginsel moet daarnaast worden gesteld dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoekster verwijst naar informatie op een website dat het bestuur bij het weigeren van een verblijfsrecht rekening dient te houden met de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie en de banden met het herkomstland. In casu ligt allereerst geen beslissing voor waarbij een verblijfsrecht wordt geweigerd, maar enkel een verwijderingsbeslissing. Verzoekster blijkt verder volledig in gebreke de wettelijke bepaling te duiden die het bestuur bij de afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dan verplichtte de verschillende voormelde elementen specifiek in rekening te brengen.

Concreet wijst verzoekster als relevant gegeven in haar zaak bovendien enkel op haar "relationele toestand". Er dient te worden aangenomen dat zij hiermee doelt op haar relatie met een Nederlandse onderdaan. Minstens duidt zij niet dat zij hiermee doelt op een andere relatie. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verzoeksters relatie met een Nederlandse onderdaan en haar intentie om te huwen in rekening zijn gebracht. Verweerder heeft gemotiveerd waarom deze relatie volgens hem het nemen van de bestreden beslissing niet in de weg staat en waarom het recht op eerbiediging van het privé- en/of gezins- of familieleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM niet wordt geschonden. Hierbij werd benadrukt dat de thans bestreden beslissing op zich enkel een tijdelijke scheiding betekent om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving, hetgeen verzoeksters belangen niet disproportioneel benadeelt. Verzoekster toont niet aan dat verweerder bij deze beoordeling is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens. Er werd bij de bespreking van het eerste middel verder reeds vastgesteld dat thans een zaak voorligt van eerste toelating waarin geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM en verzoekster een kennelijke onredelijkheid of disproportionaliteit in de doorgevoerde belangenafweging verder evenmin aannemelijk maakt. Verzoekster brengt in haar tweede middel geen nieuwe en concrete argumenten ter zake naar voor. Zij kan niet dienstig voorhouden dat ter zake geen afweging heeft plaatsgevonden tussen haar belangen en het algemene belang en toont niet aan dat enig concreet aspect ter zake ten

onrechte buiten beschouwing is gebleven. Het louter op algemene wijze aangegeven niet akkoord te kunnen gaan met de gedane beoordeling, laat de Raad ook nog niet toe vast te stellen dat de voorziene motivering steunt op incorrecte feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is.

Verzoekster houdt ook ten onrechte voor dat de bestreden beslissing een gedwongen terugkeer naar het land van herkomst inhoudt. Verzoekster wordt de mogelijkheid geboden om vrijwillig, en binnen een termijn van dertig dagen, uitvoering te geven aan de bestreden beslissing.

Verzoekster stelt nog dat *“[u]it de overwegingen van de bestreden beslissing [niet] blijkt [...] dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de verwerende partij in haar beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM heeft voldaan”*. Dit betoog lijkt vreemd te zijn aan de thans voorliggende zaak. Niet alleen gaat de thans bestreden verwijderingsbeslissing niet gepaard met een beslissing tot weigering van verblijf, er blijkt ook niet dat Raad in casu reeds is tussengekomen. Er blijkt niet dat dit betoog afbreuk kan doen aan de reeds gedane vaststellingen, waaronder de vaststelling dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat daarin een belangenafweging werd doorgevoerd in het licht van verzoeksters voorgehouden gezinsleven met een Nederlandse onderdaan.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Zij brengt geen concrete argumenten naar voor die wijzen op een disproportionele belangenafweging. Zij maakt niet aannemelijk dat de motieven niet aan de realiteit beantwoorden, dat de relationele toestand niet werd nagezien en dat geen correcte en proportionele afweging werd gemaakt tussen de op het spel staande belangen, met name enerzijds verzoeksters persoonlijke en gezinsbelangen en anderzijds het algemene belang dat is gebaat met een correcte toepassing van de verblijfsreglementering die is opgesteld ter bescherming van de openbare orde.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheids- of proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS